

Verslag van onze vakantie naar Kunming en Dali

In augustus 2007 zijn we samen met de zus van Jacob, Gerda, een weekje naar Kunming en Dali geweest. Hieronder volgt een uitgebreid verslag.

Inhoud

1. Zaterdag 1 september 2007	1
Aankomst Gerda in Peking, vertrek naar Kunming, eerste avond in Kunming	1
2. Zondag 2 september 2007	2
The Western Hills van Dianchi Lake	2
3. Maandag 3 september 2007	4
Een dagje Kunming	4
4. Dinsdag 4 september 2007	6
Stone Forest	6
5. Woensdag 5 september 2007	9
Met de bus van Kunming naar Dali inclusief sightseeing Dali	9
6. Donderdag 6 september 2007	10
Een dagje Dali	10
7. Vrijdag 7 september 2007	12
Terug naar Peking	12
8. Nawoord	12
Het reizen	12
De attracties	13
Hotels en eten	13
Het weer	13
Algemene indruk	13

Zaterdag 1 september 2007

Aankomst Gerda in Peking, vertrek naar Kunming, eerste avond in Kunming

Deze keer gaan we op stap met Gerda, de zus van Jacob. Het vliegtuig van Gerda zou om 12.30 uur landen in Peking en wij hebben voor ons drieën een vlucht naar Kunming geboekt die om 15.25 uur vertrekt. Maar als wij even na 13.00 uur in de aankomsthal van het vliegveld <http://en.bcia.com.cn/> komen blijkt Gerda anderhalf uur vertraging te hebben. Dat hoeft geen probleem te zijn, maar dan moeten de check bij de douane en de bagage afhandeling niet tegen zitten. Maar ja, dat duurt nog anderhalf uur dus kopen we twee koffie bij de Starbucks in de aankomsthal en wachten we rustig af.

Tegen 14.30 uur wordt het allemaal wat spannender. We hebben zicht op de bagageband waar Gerda haar koffer moet aankomen, maar die staat nog stil. Verder moeten we voor het vliegtuig naar Kunming naar de andere terminal, Terminal 1, wat 10 minuten lopen is, en moeten we uiterlijk een half uur van te voren, in ons geval dus uiterlijk om 14.55 uur, inchecken. Dus om ons vliegtuig zeker te halen moet Gerda uiterlijk om 14.40 uur door de deur komen.

Om 14.35 uur gaat Gabrielle vast naar terminal 1 om in te checken. Dan hoeven we als het mis gaat in ieder geval een persoon minder om te boeken. Uiteindelijk is het 14.50 uur als Gerda door de deur komt. Jacob heeft het op dat moment eigenlijk al opgegeven maar gebaart Gerda dat we nog vijf minuten hebben en zet het op een lopen. Zo holt hij, met Gerda achter zich aan, naar Terminal 1.

Daar staat Gabriëlle te wuiven en samen met Gerda komt hij hijgend en puffend bij de balie aan. Hij vraagt even of hij eerst mag en schuift alle papieren naar voren en zet de koffers op de band. Dan zegt de mevrouw achter de balie, helaas, jullie zijn te laat. Klopt het scheelt een paar minuutjes maar mogen we toch niet mee? We worden doorverwezen naar de balie van de manager waar we vervolgens naar toe hollen. En waarachtig, we mogen mee. Ze bellen even om te zeggen dat we er aan komen en we moeten onze, niet zo grote koffer en tas, zelf meenemen het vliegtuig in. Goed dat Gabriëlle haar grote koffer, met allerlei spullen die ze voor haar werk volgende week in Kunming nodig heeft, al heeft ingecheckt.

Vervolgens gaan we snel naar de bagage check want men is al aan het boarden. Deze keer duurt het scannen wat langer want Jacob en Gerda hebben beiden ineens bagage bij zich waar spullen in zitten die niet mee mogen. Jacob moet een zakmes uit zijn koffer halen en Gerda een nagelschaartje uit haar tas. Dat zijn onverwachte bijkomstigheden van het zelf moeten meenemen van je bagage. Na dit gedoe gaan we snel, later blijkt te snel, naar ons vliegtuig. Iedereen zit er al in en achter ons gaat de deur dicht. We zijn echt de laatste. Gelukkig zit het niet vol zodat er genoeg ruimte is voor onze extra bagage.

Als we op adem zijn gekomen vertelt Gerda dat er een meneer was die het zakmes en het nagelschaartje in een tasje had willen doen zodat we het toch hadden mogen meenemen. Wij hadden dat zelf niet door en Gerda had zo iets van, die twee hebben zoveel haast, laat dat nagelschaartje maar zitten. Achteraf wel jammer, maar niets meer aan te doen.

Voor de rest verloopt de vlucht prima. We zitten amper en we vertrekken al en drie uur later landen we in Kunming (Kūnmíng / 昆明). Daar staat een mannetje van het Kai Wah Plaza International Hotel (佳华广场酒店) <http://www.kaiwahplaza.com> op ons te wachten. Wel handig dat Gabriëlle de komende week voor haar werk in dit hotel moet zijn. Overigens heeft Gabriëlle voor dit hotel gekozen omdat het naast de NBSO (Netherlands Business Support Office) http://www.hollandinchina.org/index.php?option=com_content&task=view&id=18&Itemid=120 zit en ze daar komende week regelmatig moet zijn. Nadat Gabriëlle haar koffer heeft opgehaald stappen we in het busje en worden we naar het hotel gebracht. Rond 19.30 uur zijn we op onze kamer.

Een kwartiertje later nemen we een taxi naar het Green Lake Park (Cuihú Gōngyuán / 翠湖公园) http://www.gokunming.com/en/blog/item.php?blog_id=382. Daar zoeken we een restaurant uit waar we eten om na het eten in een andere restaurantje nog een bakkie koffie te doen. Het bestellen roept beide keren vragen op. In het eerste restaurant staan bij alle gerechten vier verschillende prijzen, waarom? Omdat dit restaurant vier verschillende locaties heeft en op iedere locatie andere prijzen hanteert. Natuurlijk zitten wij op de duurste locatie. Achter de koffie staan ook twee prijzen maar dat hadden we goed gegokt, het ene is een kopje en het andere is een pot. Dus gaan wij voor de pot koffie, is zes kopjes filterkoffie voor 36 rmb.

Na de koffie pint Gerda nog even geld, en dat blijkt later niet zonder gevolgen, en gaan we terug naar ons hotel, lekker naar bed.

Zondag 2 september 2007

The Western Hills van Dianchi Lake

Als we om 9.00 uur aan het ontbijt zitten, is Gerda er nog niet. Dat is natuurlijk geen probleem, maar als ze er een kwartier later nog niet is, begint dit anders te worden. Het ontbijtbuffet is niet onbeperkt open. Maar wanneer Jacob gaat checken blijkt ze bijna klaar en dus is ze nog op tijd voor het ontbijt. Omdat het buiten staat te miezeren en het zicht dus erg beperkt is, besluiten we om niet

vandaag maar morgen naar de Western Mountains te gaan in de hoop dat het weer dan beter is. Vandaag gaan we dus wat dingen in Kunming bekijken.

Na het ontbijt gaat Jacob naar de balie om te vragen of ze kunnen regelen dat onze internetverbinding het gaat doen. Dat blijkt lastig want het computermannetje begint pas om 10.00 uur en op dit moment is het 9.50 uur. Maar wanneer hij er om 10.15 uur nog niet is en onze verbinding ook nog niet werkt, gaat Jacob weer naar beneden. Nu blijkt hij wel bereikbaar en 10 minuten later werkt onze internetverbinding. Nu kunnen we onder andere het weer checken en het blijkt de hele week hetzelfde weer te blijven, 15 tot 20 graden en 50% of meer kans op regen.

Ondertussen heeft Gerda een vervelende ontdekking gedaan, ze is haar pinpas kwijt. Volgens haar heeft ze hem na het pinnen gisterenavond niet meer gehad. Dan weet Jacob wel waar hij is, ze heeft hem in de pinautomaat laten zitten. In Nederland krijg je namelijk eerst je pinpas terug en daarna je geld. In China krijg je eerst je geld en daarna pas je pinpas terug. Hij is ook al eens weggelopen zonder zijn pinpas mee te nemen.

Dus gaan we nu eerst naar de bank waar we gisteren gepind hebben. Pas als we daar aankomen bedenken we dat het vandaag zondag is en dat de bank dus dicht is. Tot onze verbazing is deze Bank of Communications <http://www.bankcomm.com> wel open. Maar dat helpt niet echt. Want nadat we hebben uitgelegd wat er aan de hand is blijkt men ons vandaag niet te kunnen helpen. Wel schrijft de mevrouw ons telefoonnummer op, ze zullen ons morgen bellen.

Als we weer buiten staan overleggen we nog even. Tja, als het de hele week prut weer is kunnen we net zo goed vandaag naar de Western Mountains (Xī Shān / 西山) gaan. Dus nemen we de taxi naar Liang Jia He het busstation waar bus 6 vertrekt. Daar nemen we bus 6 (1 rmb per persoon) naar Gaoyao het eindpunt van deze bus. Zodra we daar zijn worden we besprongen door allerlei mensen die ons verder de berg(en) in willen brengen. Helaas voor hen, wij zijn alleen geïnteresseerd in een paar flesjes drinken.

Vanaf Gaoyao (Gāoyāo) lopen we omhoog. Het miezert nog steeds dus doen we de regenjassen aan. Het is niet zo warm dus dat is goed te doen. We lopen langs dezelfde weg als waar de busjes langs rijden. Gelukkig is het niet zo druk. We zien wel enkele paadjes maar hebben geen idee waar die paadjes heen gaan en verder zijn deze paadjes behoorlijk steil en heeft de regen ze volgens ons behoorlijk glad gemaakt, dus houden wij het maar op de weg. Het is inmiddels 12.00 uur geweest voordat we op pad zijn.

Onderweg stoppen we bij de Huating Tempel (Huátíng Sì / 华亭寺), 4 rmb per persoon. Het is een aardige tempel met als belangrijkste "attractie" de muur in het grootste gebouw die helemaal bedekt is met beelden. Als we hier zijn uitgekeken begint het inmiddels harder te regenen. We besluiten om maar even te wachten en ondertussen in het bij (of eigenlijk in) de tempel gelegen restaurantje wat te eten. Het is hier allemaal erg eenvoudig, maar we eten prima. Als we even na 13.30 uur weer buiten komen is het weer een stuk droger.

Net voorbij de Huating Tempel verlaten we de asfaltweg en nemen we de trap naar de Taihua Tempel. Doordat het niet zo druk is en de omgeving mooi groen is, is het ondanks het miezerige weer en het beperkte zicht best aardig hier, zeker als we dan ook nog langs een waterval(letje) komen.

Als we langs de Taihua Tempel (Tàihuá Sì / 太华寺) komen gaan we ook daar even naar binnen. Het valt ons hierbij op dat de entreprijzen hier erg laag zijn. We betalen weer 4 rmb per persoon terwijl we meestal tussen de 10 en 30 rmb per persoon moeten betalen. De Taihua Tempel is een weinig bijzondere tempel. Je kunt er leuk rondlopen en, en dat hebben we nog niet zo vaak gezien, in het midden en aan de zijkant zijn vijvers. We zien zelfs enkele schildpadden, dat is weer eens wat anders dan een Buddha-beeld.

Na de Taihua Tempel lopen we verder omhoog en komen we uit bij een “dorpje” met wat winkels. Hier is ook het beginpunt van de stoeltjeslift verder omhoog en de kabelbaan naar het Yunnan Nationalities Village (Yúnnan Mínzú Bówùguǎn / 云南民族博物馆)

<http://www.sinohotelguide.com/kunming/tour/sight/nantion.html> helemaal aan de andere kant van het Dianchi Lake (Diān Chí / 滇池) <http://www.adb.org/Water/Articles/mekong-wetlands-PRC.asp>. We kopen hier een overzichtskaart van het gebied, Kunming Xishan Scenic Resort (= Western Hills), en besluiten met de stoeltjeslift (20 rmb voor een enkeltje) verder te gaan.

Als we uitstappen hebben we in principe drie opties, het Lingxu Pavilion, de Beauty Peak en de Dragon Gate (Lóng Mén / 龙门). We willen naar de Beauty Peak, maar het is niet helemaal duidelijk welk pad we daarvoor moeten nemen. Het pad waar wij op terecht komen is niet verhard en door de regen spekglad, dus gaan we terug en zo komen we bij het Lingxu Pavilion uit. Bij helder weer heb je hier ongetwijfeld een fantastisch uitzicht over het (noordelijke deel) van het Dianchi Lake. Nu is het erg bewolkt (regen) en nevelig waardoor we blij zijn dat we de overkant van het meer kunnen zien.

We zouden hier eventueel nog wat verder kunnen lopen, maar gezien het feit dat het zicht toch niet goed is besluiten we om terug te gaan.

Vervolgens gaan we naar de Dragon Gate. Dit is het enige deel van het “park” waar je entree, 30 rmb per persoon, voor moet betalen. De Dragon Gate zelf is niet zo bijzonder, het is de een plateau langs de steile rotsen waar je een mooi uitzicht op het Dianchi Lake hebt en de ingang van een grot zit. In deze grot zit een trap die behoorlijk steil is en de grot is niet zo hoog, of te wel, het is allemaal een beetje krap. Het pad van de grot verder naar beneden is tot je bij de weg komt best geinig. Het is redelijk steil, vooral trappen, en loopt strak langs een vrij steile rotswand. Hierdoor heb je, wanneer je beter weer hebt dan wij, een mooi uitzicht op de omgeving. Verder is dit pad opgeleukt met wat kleine tempeltjes en is er hier en daar een beeld in de rotsen uitgehakt.

Wanneer we bij de weg komen laten we de golfkarretjes links, of eigenlijk rechts staan en lopen we weer naar het centrale “dorpje”. Langs deze weg staan volop stalletjes met spullen voor de toerist. Als we in het dorpje aangekomen zijn is het inmiddels 17.00 uur en we moeten nu kiezen hoe we terug gaan. We laten kabelbaan naar het Yunnan Nationalities Village voor wat hij is en hebben ook geen zin om terug naar Gaoyao te lopen. Dus nemen we een busje dat ons voor 50 rmb naar Kunming brengt. Als we bij ons hotel aankomen geven we 100 rmb en krijgen we een briefje van 50 rmb terug, dat later vals blijkt te zijn, jammer.

Terug in het hotel frissen we ons wat op waarna we gaan eten. Deze keer gaan we naar Ao Ma. Dit is zo'n restaurant met een kaart die gaat van pizza tot noodlesoep en terug. Na het eten gaan we nog even aan bij de UBC Coffee die we op de heenweg hebben gezien om een bakkie te doen. De banken daar zitten een stuk beter dan de stoelen bij Ao Ma. Tegen 22.00 uur zijn we weer terug in het hotel.

Maandag 3 september 2007

Een dagje Kunming

Vandaag zitten we weer om 9.00 uur aan ons ontbijt. En deze keer is Gerda ook (bijna) op tijd. Na het ontbijt versturen we nog enkele e-mailtjes en tegen 10.30 uur gaan we de stad in. Inmiddels zijn we onze kaart van Kunming kwijt. Dit blijkt achteraf een voorbode van een dag met hobbels te zijn.

Gisteravond heeft Gerda onze Lonely Planet <http://www.lonelyplanet.com> en Rough Guide <http://www.roughguides.com> geleend en uitgezocht waar ze heen wil. We gaan eerst naar de Eastern Pagoda

(Dōngsī Tǎ / 东寺塔), die zou mooier zijn dan de Western Pagoda (Xīsī Tǎ / 西寺塔). Een taxi levert ons netjes af en wij bekijken in vijf minuten de Eastern Pagoda. Eigenlijk is er niets te zien, je kunt er een (gratis) rondje omheen lopen maar dat is dan ook alles. De Western Pagoda ligt vlakbij en via een autoloze straat lopen we daar heen. Hierbij komen we nog langs een raar gebouw wat wel iets weg heeft van een poort in een stadmuur zoals we die wel vaker gezien hebben. Alleen is het hier gewoon een kantoorgebouw of zo iets.

De Western Pagoda is iets minder onderhouden, er groeit meer gras op het dak etc. Toch vinden we de Western Pagoda leuker. Om de Western Pagoda heeft men namelijk een tuin aangelegd en dat ziet er leuk en fris uit. Als we halverwege deze tuin zijn begint een mannetje wat te roepen, ooh we moeten een kaartje kopen. Veel is het niet waard, maar de 0,5 rmb die wij per persoon moeten betalen wel.

Als we hier uitgekeken zijn lopen we richting het Yunnan Provincial Museum. Tenminste dat denken we. Na tien minuten blijkt dat we bij de uitgang van de pagode niet links maar rechtsaf hadden gemoeten. Nu vinden we het te ver en dus laten we een taxi ons brengen. Overigens heb je wanneer je in Kunming een taxi neemt regelmatig de indruk dat hij omrijdt. Dit komt omdat er veel kruisingen zijn waar je met de auto niet linksaf mag. Je moet dan een stuk doorrijden en vervolgens een u-bocht maken om toch de gewenste afslag te kunnen nemen.

Het is inmiddels 11.30 uur geweest als we bij het Yunnan Provincial Museum (Yúnnánshěng Bówùguǎn / 云南省博物馆) <http://www.ynbwg.cn> aankomen. Als we binnen komen is het ons niet helemaal duidelijk hoe het met de kaartjes zit. We zien wel een mannetje waar een bordje "show your ticket" bij staat, maar niet echt een loket waar we dit kaartje kunnen kopen. Wel staat er een tafel waar je iets van een gids kunt regelen.

Dus gaan we eerst maar naar de tijdelijke tentoonstelling die voor de kaartjescontrole is. Deze tentoonstelling bestaat uit foto's die een Chinees (Rita Zhao) <http://www.ritazhao.com.cn> heeft gemaakt van Thailand, maar de meeste foto's zijn foto's die Prinses Maha Chakri Sirindhorn van Thailand <http://kanchanapisek.or.th> heeft gemaakt van China. Wij vinden het leuk om andermans foto's van China te zien en wat blijkt, we herkennen behoorlijk wat plaatsen omdat we daar inmiddels zelf ook zijn geweest.

Vervolgens willen we de rest ook zien, dus gaan we naar de kaartjescontrole en vragen we waar we de kaartjes kunnen kopen. Dat blijkt dus te kunnen bij de tafel waarvan wij dachten dat je er een gids kon regelen. Op dit moment zit daar echter niemand. Dus loopt er een mannetje met ons mee om ons de kaartjes te verkopen. Alleen zit de kassa met de kaartjes op slot. Dus besluit het wel aanwezige personeel dat we zonder kaartje naar binnen mogen.

Buiten de tijdelijke tentoonstelling is er op de eerste verdieping een tentoonstelling over het Dian koninkrijk of de bons periode. Dit is een mooie tentoonstelling, info is oké, er zijn aardige dingen te zien en de algehele opzet is leuk. Op de tweede (en laatste) verdieping is ook van alles en nog wat te zien maar dat zijn meer de standaard dingen die we wel in meer Chinese musea hebben gezien. Verder is de belichting daar erg slecht waardoor we dit een stuk minder vinden.

Wanneer we weer buiten zijn, gaan we lunchen. Hiervoor nemen we de taxi naar Salvador's Coffee House <http://www.salvadors.cn>. Daar genieten we van een Westerse lunch en een heerlijke bak koffie. Deze lunch kost precies 9x zoveel als onze Chinese lunch van gisteren.

Het is al bijna 14.30 uur voordat we de lunch op hebben. We lopen, terwijl het net niet droog is, naar de bank om te proberen Gerda haar bankpasje terug te krijgen. Het kost enige moeite omdat wij niet helemaal begrijpen wat zij zeggen en zij heel weinig begrijpen van wat wij zeggen. Maar wanneer we Renée bellen en haar even vragen om te tolken, blijkt dat ze het bonnetje van Gerda haar pintransactie willen hebben. Dat heeft ze wel, maar ligt in het hotel.

Na wat heen en weer gepraat blijkt haar paspoort en het feit dat we nog weten hoe laat we ongeveer gepind hebben genoeg om het systeem in werking te krijgen. We moeten nog een paar minuten wachten maar uiteindelijk krijgt Gerda haar pinpas terug.

Jacob maakt van de gelegenheid gebruik om te vragen of het briefje van 50 rmb vals is of niet. We hebben het gisteren van het mannetje gekregen dat ons van de Western Mountains naar Kunming bracht en niemand wil het van ons aannemen. Verder vinden we het zelf ook wel een beetje raar aanvoelen. En ja hoor, het is vals. Dan willen ze weten hoe we eraan gekomen zijn en Jacob probeert uit te leggen hoe het zit. Vervolgens willen ze zijn paspoort om er een kopie van te maken en komt er nog een heel verhaal waar we niets van snappen.

Vervolgens vraagt de mevrouw naar Jacob zijn geld, hij snapt het eigenlijk niet maar misschien wil ze controleren of hij nog meer valse briefjes heeft dus geeft hij alles wat hij op zak heeft. Zij houdt alleen de briefjes van 100. Ondertussen is er iemand anders aan het bellen en van hem krijgt Jacob een telefoon. Een mevrouw aan de andere kant vraagt wat Jacob wil. Tja, zegt hij, eigenlijk niets, we hebben een briefje van 50 laten checken en willen nu eigenlijk gewoon weg. Maar ja, zolang wij 2200 rmb aan de andere kant van het glas hebben liggen, gaan wij niet. De telefoon gaat terug en er gebeurt niet veel.

Dus wachten we maar af. Uiteindelijk krijgen wij onze 2200 rmb terug in briefjes van 50. Tja, van ons had dat niet hoeven maar als we nu (eindelijk) weg mogen vinden wij het prima, en dat mag.

Het is inmiddels 15.45 uur als we weer buiten staan. We besluiten niet naar de beoogde tempel te gaan, de dames willen even schoppen in de winkeltjes langs het Green Lake Park (Cuihú Gōngyuán / 翠湖公园). Met een half uurtje zijn ze klaar en dus gaan we alsnog naar de Yuantong Tempel (Yuántōng Sì / 圆通寺) <http://www.yunnaninfo.com/en/city/kunming/attraction/yuantongsi.htm>.

Dat gaat helaas niet vanzelf. Wanneer we in onze Lonely Planet willen kijken om te zien hoe we daar moeten komen, blijken we geen Lonely Planet meer te hebben. We gaan nog terug naar de bank en de diverse winkeltjes, maar vinden hem helaas niet. Oké, dan mag de Rough Guide zich vanaf nu bewijzen.

Uiteindelijk komen we toch bij de Yuantong Tempel terecht. Onze eerste blik door de deur doet ons even twijfelen, er wordt wel heel veel gebouwd. Maar we kopen toch maar kaartjes (4 rmb per stuk). Binnen valt het bouwen aan de ene kant wel mee, wat we zagen was een stuk van de buitenmuur die opnieuw gebouwd wordt, maar aan de andere kant is men nog op diverse andere plaatsen aan het restaureren / herbouwen.

De tempel zelf is niet zo bijzonder. Wel bijzonder zijn de figuurtjes op de daken, we vermoeden Thaise invloeden, en de vele schildpadden die we in de vijver in het midden van het complex zien. Verder is het handig dat tempels daken hebben, hierdoor hebben we niet zo'n last van de regen die inmiddels weer valt. Na 40 minuten hebben we het allemaal wel gezien.

Inmiddels is ook bekend dat we vanavond met een zakenrelatie van Gabrielle gaan eten. Voor de rest hebben we geen plannen en gaan we naar het hotel waar we rond 17.45 uur aankomen.

Even voor 19.00 uur zitten we weer in de taxi, nu richting "1910 La Gare Du Sud" waar we met z'n vijven gaan eten. Na het eten gaan we nog een bakkie doen bij "Lan Bai Hong French Café".

Uiteindelijk zijn we om even voor 22.00 uur weer bij het hotel. Daar gaat Gabrielle nog wat drinken met de mannen terwijl Jacob en Gerda naar hun kamers gaan.

Dinsdag 4 september 2007

Stone Forest

Gisterenavond was ze al een beetje begonnen, maar vanaf vandaag moet Gabrielle echt werken. Dus vanaf hier is het meer Jacob's verslag dan ons verslag. Het eerste waaraan we merken dat

Gabrielle moet werken is het ontbijt. De afgelopen dagen zaten we om 9.00 uur aan het ontbijt en vandaag is dat 7.45 uur.

Na het ontbijt pakken Gerda en ik onze spullen en lopen we naar het busstation om een bus richting het Stone Forest (Shílín / 石林) te zoeken. Dat valt nog niet mee. Eerst komen we langs het gewone busstation. Daar worden we besprongen door mannetjes en vrouwtjes die ons in hun bus naar Shilin willen hebben. Ik wil echter eerst even op het gewone busstation gaan kijken. Op weg daar naar toe worden we weer besprongen, nu door mensen die ons naar Dali (Dàlǐ / 大理) of Lijiang (Lǐjiāng / 丽江) willen brengen. Maar bij het loket daar wijzen ze toch naar het gewone busstation. Dus gaan we weer terug.

Bij het loket op het gewone busstation wijst de mevrouw weer naar buiten en zo komen we uiteindelijk bij een busje terecht dat naar Shilin gaat. Een kaartje kost 60 rmb, dat vind ik te veel, maar na wat gepraat mogen we voor 40 rmb mee. Ik had verwacht een soort van lijnbus te vinden, maar dat is dit zeker niet. We moeten wachten totdat het busje vol is voordat we gaan. Na drie kwartier wachten is het eindelijk zo ver, het is inmiddels 10.00 uur. Tijdens het wachten heb ik wel gezien dat andere mensen 20 rmb per persoon betalen, dus ja, ik had nog harder moeten onderhandelen en moeten laten merken dat ik gelezen had dat de bus 20 rmb was. Alleen ik dacht dat de 20 rmb voor een soort lijnbus zo zijn en niet voor dit soort "privé" busjes.

We zijn nog niet weg of we moeten de bus weer uit. De bus is de weg overgestoken en daar moeten we overstappen in een andere, grotere bus. Als we nu maar niet moeten wachten tot deze bus vol is. Gelukkig we gaan meteen op weg, hèhè eindelijk. Helaas duurt het nog even voordat we bij het Stone Forest zijn. Eerst hebben we wat file in Kunming. Na ruim een uur stoppen we, een plas pauze denk ik. Wat het wel was weet ik niet, maar een plaspauze van 25 minuten is wel erg lang. Het zal wel iets te maken hebben met de winkel waarbij we gestopt zijn. Maar als we eindelijk weer gaan rijden wil ik vooral snel naar het park.

Helaas zit dat er niet in. Na een dik kwartier stoppen we weer. Eerst denken we dat we er zijn, maar dat valt heel erg tegen. We zijn bij een of andere tempel. Het enige bestaansrecht van deze tempel is te zien op de parkeerplaats. Alle bussen en busjes naar het Stone Forest stoppen hier. Toch is er ook nog iets positiefs te melden, de toegang voor deze tempel (Yanquan Scenic Spot) zit bij ons buskaartje in, we mogen gratis naar binnen.

Gerda vindt het nog wel de moeite waard en loopt een vrij uitgebreid rondje. Ik vind het allemaal wel best en kijk hoe een monnik mensen aanzet om eerst wat te bidden om hen vervolgens te vertellen dat ze vooral ook wat geld in het offerblok moeten stoppen. Ik vind het opvallend hoe goed dit werkt. Hierna ga ik terug naar de parkeerplaats, op zoek naar een droog plekje waar ik kan zitten en wachten totdat we weer gaan. Ondertussen lees ik in onze Rough Guide dat er tourbusjes zijn die van Kunming naar het Stone Forest gaan. Deze busjes zijn gericht op Chinezen en stoppen onderweg bij diverse "attracties", dat belooft nog wat.

Gelukkig valt het mee en rijden we vanaf deze tempel in een keer door naar het Stone Forest. Het is 13.30 uur als we daar aankomen. Dan is er nog een meevaller. De mevrouw die optreedt als conductrice / reisleidster zegt tegen ons dat we om 16.30 uur terug moeten zijn. Ooh, we hebben kennelijk een retourtje in plaats van een enkeltje. En ook erg fijn dat ze zegt wanneer we vertrekken en dat we drie uur de tijd hebben, ik vermoed dat dit genoeg moet zijn om een goede indruk te krijgen van het Stone Forest. En eerlijk is eerlijk, ook al betalen we meer dan de rest, 40 rmb per persoon voor een retourtje inclusief gratis toegang tot een tempel is natuurlijk niet duur.

We willen eigenlijk eerst wat eten, maar het liefst van een stalletje zodat we meteen door kunnen naar het park. Dus kijken we een beetje rond, maar als we bij de ingang van het park komen hebben we nog niets gevonden dat ons aanstaat. Dus besluiten we om toch maar naar een restaurantje te gaan. En dat zit mee, ze hebben daar een Engelstalige kaart. We eten wat en gaan het park in.

Het Stone Forst <http://en.chinastoneforest.com/> is zoals de naam al zegt een park van stenen, of eigenlijk van rotsen. Het zijn karstrotsen <http://www.karst.edu.cn/guidebook/shilin/shilin.htm> zoals je die bijvoorbeeld ook in Zhangjiajie (Zhāngjiājìè / 张家界) <http://www.zijok.com/english/Park.htm> kunt zien. Het schijnt een vrij bijzonder gebied te zijn want het staat zelfs op de UNESCO lijst <http://whc.unesco.org/en/list/1248>. Het Stone Forest is niet goedkoop, 140 rmb per persoon. Maar dan krijg je wel een toegangskaartje met op de achtergrond een plattegrondje van het park. Helaas ontbreekt er iets van een schaal. Ik heb de grootst mogelijke moeite om er iets van te maken. We willen eigenlijk naar het verst gelegen bijzondere punt en daar richten we ons op. Aan het begin nemen we nog een klein weggetje tussen de rotsblokken door maar als we weer terug zijn op de weg volgen we die maar. Helaas begint het steeds harder te regenen en de regenjassen moeten nu toch echt aan. Verder zien we niet zo veel mensen, alleen nu en dan een golfkarretje dat dienst doet als bus.

Na een uurtje lopen hebben we de indruk dat we de weg behoorlijk kwijt zijn. We vragen aan iemand van het park waar we zijn en dat is niet bepaald waar we verwachtte te zijn. Dus besluiten we de tijd die ons resteert te benutten om naar een uitkijkplatform te gaan dat we gezien hebben en vlak bij is.

Naar zo'n platform lopen, klinkt makkelijker dat het is. Zeker wanneer je eerst naar het bordje "To Sword Peak Pound" volgt omdat je denkt dat het zoiets als "toward peak" betekent. Het blijkt namelijk gewoon naar de "Sword Peak Pound", een vijvertje, te gaan. Vervolgens blijkt het erg lastig om op basis van de bordjes ergens te komen. Dit heeft wel als voordeel dat we behoorlijk wat tussen de rotsen door dwalen wat eigenlijk gewoon het leukste is om te doen. Uiteindelijk bereiken we het platform wat verder niet zo heel bijzonder is. Het is inmiddels ruim 16.00 uur geweest en dus helemaal tijd om terug te gaan naar de bus. Volgens ons is dat meer dan een half uur lopen dus gaan we proberen of we met zo'n golfkarretje mee kunnen.

Wanneer we echter weer buiten de rotsen komen herkent Gerda waar we zijn, we zijn vlak bij de ingang. Ooh, dan kunnen we het ook wel lopen. Op weg naar de uitgang komen we nog langs een bord dat we nog eens goed bekijken. Er staan allemaal punten op die we het laatste half uur ook gezien hebben. Ah, nu snappen we het, we hebben niet een rondje (dat geeft de GPS aan) gelopen in het zuiden van het park, nee we hebben de hele rondweg rond de eigenlijke rotsen gelopen en vervolgens nog wat gedwaald om het uitkijkpunt midden in het park te vinden. Dat zit dan mee, we dachten dat we slechts een klein deel van het park hadden gezien, maar we hebben dus eigenlijk gewoon het hele park gezien.

Het is exact 16.30 uur als we bij de bus aankomen. Nog lang niet iedereen is er. Gelukkig is er op de parkeerplaats een bankje met een parasol waar we lekker uit de regen kunnen zitten. Even na 17.00 uur vertrekken we. Als we in de bus komen blijkt dat er allemaal andere mensen in de bus zitten. Alleen de chauffeur en de reisleader zijn hetzelfde. We vermoeden dat de rest al eerder, met een andere bus, is teruggegaan.

Ook de terugweg kent enkele opmerkelijke acties. De aanwezige Chinezen (we vermoeden dat het één groep is) hebben besloten dat ze over de snelweg willen, maar dan moet iedereen wel 4 rmb bijdragen voor de tol. Wij betalen dit graag als we zo sneller thuis zijn. Helaas is het nog wel een eind rijden totdat we bij de oprit van de snelweg zijn.

Voordat we daar zijn komen we onder andere langs een hoedster met wat geiten. Één geit loopt helaas iets te ver op de weg en onze bus knalt tegen deze geit aan. Gelukkig voor de geit lijkt zij niet zo veel te mankeren en gelukkig voor ons zijn de onderhandelingen over de schadevergoeding snel afgelopen. De hoedster krijgt 10 rmb en wij kunnen weer verder.

Ondanks dit oponthoud duurt de terugweg veel korter dan de heenweg en rond 18.45 uur zijn we weer op het busstation. We lopen naar ons hotel waar we wat droge kleren aantrekken. Ondanks dat het niet echt hard regende zijn we toch best een beetje nat en klam geworden.

Ondertussen hebben we ook honger gekregen en vandaag gaan we naar “Blue Bird”. Dit is een Thais restaurant dat ook Westers eten heeft en volgens onze info ook live muziek zou hebben. Gerda bestelt Chinees en ik neem lekker tomatensoep met een kipfiletje. Ondertussen begint ook de live muziek. Eerst een meisje op een viool, zij speelt heel behoorlijk. Vervolgens komt er een stel met een toetsenbord dat niet echt geweldig is. Ik eet mijn toetje, een soort pannenkoek, op en als we ook de koffie op hebben nemen we de taxi terug naar het hotel.

Als we rond 21.30 uur in de lift staan blijkt het eten wel lekker, maar niet zo goed te zijn. Ik haal gelukkig nog net het toilet. Het blijkt dat Gabrielle onze laptop inmiddels op de hotelkamer heeft gebracht zodat ik het dagelijkse verslag kan typen. Tegen 23.00 uur komt Gabrielle binnen, zij is eindelijk klaar met werken etc. We praten nog even bij en bellen nog even naar Nederland. We hebben een e-mail van de ouders van Gabrielle gekregen, er is afgelopen zondag bij hen ingebroken. Hierna is het helemaal tijd om naar bed te gaan.

Woensdag 5 september 2007

Met de bus van Kunming naar Dali inclusief sightseeing Dali

Gabrielle moet vandaag om 8.45 uur weg zodat we al voor 8.00 uur aan het ontbijt zitten. Hierna pakken Gerda en ik onze spullen en vertrekken we lopend richting het lange afstand busstation. Vandaag verwacht ik minder problemen dan gisteren. We hebben al kaartjes (119 rmb per stuk), die heeft Gabrielle gisteren met een collega gehaald, en we hebben gisteren al gezien waar we moeten zijn.

Onderweg naar het busstation kopen we nog wat eten en drinken voor onderweg. De tocht naar Dali zou vier uur duren. We zijn ruim op tijd voor onze bus van 9.40 uur en alles verloopt soepeltjes.

We vertrekken rond 9.45 uur in een comfortabele bus. Onderweg stoppen we een keer een half uur zodat de chauffeur kan eten. Gelukkig vertelt men dat we een half uur pauze hebben zodat we weten waar we aan toe zijn. Helaas zijn we zo dom om ons geld in de bus te laten liggen. Hierdoor kunnen we niets kopen en kan Gerda niet naar het toilet, waar je voor moet betalen. Maar als we alle gebouwtjes doorzoeken, vinden we de chauffeur en kunnen we onze spullen uit de bus halen, weer een probleem opgelost.

Onderweg zien we niet zo veel. Het regent en ons raam is aan de buitenkant (of in het raam zelf) beslagen. We hebben wel de indruk dat de omgeving erg mooi is met allemaal groene bergen / heuvels.

Het is 14.15 uur als we op het busstation van Xiaguan (Xiàguān / 下关) of “nieuw Dali” aankomen. Samen met een andere toerist nemen we daar een taxi naar Dali of “oud Dali”. De meter is kapot dus moeten we onderhandelen, het wordt 35 rmb. Het kost even wat moeite omdat de chauffeur het adres niet kent, maar uiteindelijk komen we toch uit bij Jim’s Tibetan Hotel.

Tja, Jim’s Tibetan Hotel <http://www.china-travel.nl/guesthouse.htm>, ik had er al veel lovende woorden over gehoord. Het ziet er inderdaad fraai uit. Maar het lijkt er ook op dat het pas een paar jaar geleden is gebouwd. Verder is het wat ons betreft een prima hotel dat niet duur (300 rmb voor een kamer per nacht) is. Wij hebben een mazzeltje. Ik heb één kamer gereserveerd, ik durf best met mijn zus op één kamer. Toch hoeven we niet op één kamer te slapen, onze kamer blijkt een extra kamertje te hebben. In principe zou je hier dus ook met zijn drieën kunnen slapen. Een nadeeltje van dit hotel is dat het niet in het toeristische centrum ligt, maar echt erg is dat niet, het is minder dan tien minuten lopen tot aan de stadsmuur.

Nadat we zijn ingecheckt etc. gaan we de binnenstad verkennen. We lopen pal naar het noorden de Bo'ai Lu in. Daar vinden we een restaurantje waar we een bakkie koffie en een pannenkoek nuttigen. Vervolgens gaan we weer op stap. Het miezert nog steeds en dat zal de rest van de dag zo blijven.

We lopen op de gok wat rond en weten inmiddels dat het gebied binnen de Bo'ai Lu, Huguo Lu, Fuxing Lu en Remin Lu het interessantst is. Hier zitten de winkeltjes, reisbureautjes en restaurantjes die alles te bieden hebben wat de gemiddelde toerist zoekt. Als we bij de Zuid Poort zijn, gaan we daar de muur op en lopen we een (klein) stukje over de stadsmuur. Inmiddels weten we dat, in tegenstelling tot wat het kaartje in de Lonely Planet suggereert, minder dan de helft van de stadsmuur nog overeind staat.

Inmiddels is Gerda begonnen met het verzamelen van souvenirs, ze begint vandaag met een soort fleacevest voor 14 euro. Wanneer ze tegen 18.00 uur twee redelijk grote vazen koopt gaan we terug naar ons hotel om deze weg te brengen. Daar rusten we even wat uit om vervolgens weer op pad te gaan.

Deze keer lopen we iets meer naar het oosten en lopen we ook een paar stukjes aan de buitenkant van de muur. We dwalen wat rond en komen uiteindelijk op de zanddijk te lopen die vroeger het zuidelijkste deel van de oostelijke muur is geweest. Bij de Remin Lu kunnen we van deze dijk af en lopen we via de Remin Lu richting het centrum.

Inmiddels is het donker en hebben we ook wel een beetje honger. Het is 20.30 uur geweest als we eindelijk een keuze uit de restaurantjes hebben kunnen maken..

Net als we aan de koffie toe zijn komen er een aantal luidruchtige Chinezen binnen. We besluiten daarom onze rekening te betalen en bij Jim's Peace Guesthouse onze koffie te drinken. Net als in ons hotel zien we ook hier weinig tekenen die er op wijzen dat je hier ook reizen kunt boeken. Eigenlijk had ik nog wat dingen willen vragen, maar ik besluit dat het ook wel per e-mail kan.

Het is 22.30 uur geweest voordat we terug zijn in ons hotel. Daar schrijft we beiden ons eigen verslag om daarna naar bed te gaan. Nu maar hopen dat het morgen eindelijk eens een dag droog zal zijn.

Donderdag 6 september 2007

Een dagje Dali

Het is 8.30 uur wanneer ik wakker word. Nadat ik gedoucht heb is Gerda ook wakker. We ontbijten voor het gemak in het hotel. Dit is een heel behoorlijk ontbijt.

Even na 10.15 uur gaan we op stap. Eigenlijk hebben we niet zo veel zin, het staat weer te regenen en het ziet er eigenlijk niet naar uit dat het vandaag droog wordt. Maar ja, je moet wat en van de hele dag op je hotelkamer zitten worden we ook niet vrolijk. Dus hebben we besloten om met de boot naar Wase (Wāsè) te gaan. Dat schijnt een leuk klein plaatsje aan de overkant van het Er Hai Lake (ěrhǎi hú / 洱海湖) http://www.greatwalltour.com/greatwall_pages/provinces/yunnan/dali/erhai.htm te zijn. Volgens ons boek is het een uur lopen vanaf de noordelijke poort dus gaan we lopend op zoek naar de boot. Omdat ons hotel aan de andere kant van het centrum ligt en omdat we rustig aan doen, is het 12.00 uur voordat we bij de boten zijn.

Daar blijkt er geen boot naar Wase te zijn. Als we naar Wase willen kunnen we wel de boot nemen, maar dan moeten we aan de overkant nog met de bus. De boten die er wel zijn, gaan allemaal naar een ander punt waarvan het ons niet duidelijk is wat daar te doen is. Verder kost z'n boot 150 rmb per persoon. Dat vind ik wel heel erg duur, ik zeg dat ook en we lopen even een stukje terug om te

overleggen. Dan komt er een mannetje naar ons toe en zegt dat we voor 80 rmb per persoon mee mogen. Oké, laten we het dan maar proberen.

Als we op de boot zijn, vertrekt deze vrijwel meteen. Het blijkt dat de boten een soort pendeldienst onderhouden met een plek aan de overkant die tegenwoordig Tianjingge Scenic Spot heet. Eigenlijk is hier niet veel bijzonders te zien. Er zijn de gebruikelijke souvenirstalletjes en een nog niet gerestaureerd tempeltje met een schitterend dak en een gerestaureerde (nieuwbouw ??) tempel die echt de moeite niet waard is.

Wij proberen om voorbij de tempel verder de heuvels op te lopen. Het is inmiddels droog en de wolken zijn wat opgetrokken waardoor er meer, onder ander de overkant van het meer, te zien is. Helaas eindigt ons pad al snel bij een gesloten poort en een hoge muur. Verder zijn er geen paden zodat er weinig anders op zit dan met de boot terug te gaan. We hadden inmiddels al besloten om niet naar Wase te gaan omdat we om 16.00 uur terug moeten zijn voor de laatste boot. Het leek ons de moeite van het zoeken van een bus etc. niet waard.

Al met al zitten we binnen een uur na aankomst weer in de boot terug en dat terwijl we ondertussen ook nog op ons gemak wat geluncht hebben. Even na 15.00 uur staan we weer aan wal. We nemen deze keer de bus (lijn 2) terug naar het centrum van Dali. Als we daar aankomen regent het weer en besluiten we om ergens een bakkie koffie te gaan doen. Het is goed dat je in Dali zoveel aardige restaurantjes hebt waar je een redelijke bak koffie kunt drinken.

Na de koffie lopen we richting het hotel. Het regent nog steeds en we vinden het verder wel prima. Onderweg naar het hotel gebeurt er een klein wonder, het wordt droog en lijkt ook een poosje droog te blijven. Dus stellen we onze plannen bij en besluiten we naar de Drie Pagoda's (Sāntǎ Sì / 三塔寺) te lopen.

Het is 17.00 uur geweest als we bij de Drie Pagoda's aankomen. Gelukkig is het terrein tot 19.00 uur open want anders zou de 121 rmb entree per persoon echt te veel zijn geweest. En voor dit geld mag je niet eens met de golfwagentjes, dan moet je weer 15 rmb extra betalen.

In ons boek uit 2003 heet dit park nog de Drie Pagoda's. Inmiddels heet het The Chongsheng Temple and Three-Pagoda's Culture Tourist Area <http://treehouse.ofb.net/go/en/place/183525>. En is het een van de meest nepperige tempels die ik tot nu toe in China heb gezien.

De informatieborden vertellen een helder verhaal. Op deze plek heeft ooit een tempel gestaan. Die is op een gegeven moment verdwenen en alleen de drie pagoda's zijn altijd blijven staan.

Vervolgens heeft de lokale overheid in 2005 besloten om het tempelcomplex te herbouwen, ik vermoed dat men dit eerder heeft besloten en dat het in 2005 klaar was.

Uiteraard melden de borden dat de herbouw is gebeurd op basis van historisch materiaal etc. etc. Maar wanneer er daken zijn zonder diertjes, daken zijn waar de diertjes in de verkeerde volgorde staat, fonteinen, buddha-beelden van staal, tempels met daarin meer winkeltjes dan buddha-beelden, dan begin ik toch te twijfelen.

Een ander bord vertelt wel helder wat de missie van dit complex is, het is nu een AAAA-attractie en het moet een AAAAA-attractie worden. Wat mij betreft is het eerder een AAA-attractie.

Maar als echte Hollanders lopen we toch zo'n beetje het hele complex rond, en dat kost tijd want het is behoorlijk groot. Verder ligt het tegen de heuvels aan waardoor je bij iedere tempel weer een mooier uitzicht krijgt op het Er Hai Lake. Van alle tempels die we onderweg zien, een stuk of zes, is alleen de laatste, (= achterste en hoogst gelegen) een beetje interessant. De buddha beelden zijn niet om aan te zien, maar de muren en de deuren zijn deze keer wel aardig bewerkt.

Het is inmiddels 18.30 uur geweest als we daar zijn, dus tijd om terug te gaan. We proberen nog even te smokkelen en met een golfkarretje terug te rijden. Helaas vraagt men naar onze kaartjes en als we ons van de domme houden vragen ze het zelfs in het Engels. Daar kunnen we niet tegenop, dus gaan we lopen. Tegen de tijd dat we bij de uitgang komen is het net 19.00 uur geweest en zit

deze dicht. Gelukkig wordt er naast de poort nog wat gebouwd en via iets wat een winkel of een restaurant moet worden komen we aan de andere kant van de muur.

We willen deze keer eigenlijk wel met een taxi, maar die zien we niet. Wel is er een mannetje met een overdekte driewieler, dus mag hij ons naar het centrum van Dali brengen. Daar gaan we op zoek naar een restaurantje om te eten.

Als we rond 21.30 uur terug zijn in ons hotel blijkt dat we morgen niet om 6.30 uur kunnen ontbijten. Wel kan men voor 7.00 uur een taxi regelen die ons naar het vliegveld brengt. Dat is dan even niet anders. We gaan naar onze hotel kamer, doen onze dingen en zetten voordat we naar bed gaan de wekker op 6.25 uur.

Vrijdag 7 september 2007

Terug naar Peking

Vandaag staat er maar één ding op het programma, de terugreis naar Peking. Deze begint wanneer we om iets voor 7.00 uur in een busje van het hotel naar het vliegveld worden gebracht. Hierbij doe ik zoals altijd de geleende gps aan en er is in Dali toch echt iets heel gek met die gps.

Toen we woensdag aankwamen verloor de gps op het moment dat we met de taxi in de buurt van het centrum kwamen het contact met de satellieten. Ik dacht toen dat hij last had van vocht, hij was de laatste dagen aan paar keer wat vochtig geworden. Ik hoopte toen alleen dat hij niet echt stuk was. Later in het hotel kreeg hij nog steeds geen contact. Ook gisteren deed hij het niet. Tot we het centrum uitliepen toen deed hij het ineens weer. Vervolgens heeft hij het gisteren vrijwel de hele dag gedaan, alleen toen we 's avonds richting het hotel liepen deed hij het niet. Ook toen ik 's avonds op het dakterras van het hotel ging staan kreeg de gps totaal geen verbinding met enige satelliet. Heel raar. En nu weer hetzelfde, pas nadat we een stukje Dali uit zijn krijgt de gps verbindingen met satellieten, echt heel raar.

Op dit moment heb ik twee, beide voor mij even onmogelijke, verklaringen voor dit verschijnsel. Het wolkendek boven het westelijk deel van het centrum van Dali was de afgelopen dagen dikker dan dat boven de rest van Dali en daarbij zo dik dat de gps geen verbinding met de satellieten kon krijgen. Of er staat in het westelijk deel van het centrum iets dat de communicatie tussen de gps en de satellieten blokkeert. Op dit moment neig ik naar deze laatste verklaring, maar ik heb geen idee of dit technisch mogelijk is en waarom dit zo zou zijn.

De reis naar Peking verloopt soepel. We zijn om 7.30 uur op het vliegveld van Dali waar we inchecken en wat ontbijten. De vlucht naar Kunming, met Lucky Air <http://www.luckyair.net>, duurt ruim een half uur. Op het vliegveld van Kunming moeten we bijna twee en een half uur wachten op onze vlucht, met Air China <http://www.airchina.com.cn>, naar Peking. Daar landen we om 15.15 uur en om 17.00 uur ben ik weer thuis.

Het was een aardige vakantie, maar vooral het weer had een (erg) negatieve invloed. Wie weet hebben we een volgende keer beter weer.

Nawoord

Het reizen

Het reizen op zich ging ook deze keer weer prima. Het bezoeken van attracties ging alleen wat moeizamer dan bijvoorbeeld toen we een maandje geleden in Xinjiang <http://homepage.mac.com/jacob.vaarkamp/china/uitstapjes/xinjiang/> waren. Dit komt onder andere dat we eigenlijk heel weinig reisbureautjes hebben gezien die tochtjes langs lokale attracties organiseerden. In Dali

hebben we wel veel reisbureautjes gezien. Maar die verkopen vooral busreizen naar steden zoals Kunming, Lijiang, Zhongdian en zelfs Ruli.

De attracties

Eigenlijk hebben we maar twee dingen gezien die echt de moeite waard waren, het Stone Forest en het Zuid-Westen van het centrum van Dali. Al moet Dali het meer hebben van de sfeer dan dat er daadwerkelijk iets bijzonders is te zien.

Hotels en eten

Over de hotels zijn we prima tevreden. En het eten in Kunming en Dali is wat je zelf bestelt. In beide plaatsen is een grote variatie aan eten te krijgen dus voor iedereen wat wils. Overigens is het wel opvallend dat met name Jacob deze keer veel meer last van zijn darmen heeft gehad dan anders. En wat heel erg prettig is, is dat vrijwel alle restaurants in zowel Kunming als in Dali een redelijke koffie verkopen.

Het weer

Het weer was deze keer zonder meer de grote spelbreker. Sinds onze aankomst in Kunming heeft het telkens zacht of iets minder zacht geregend. Alleen de eerste dag was het grotendeels droog. Gelukkig heeft het nooit zo hard geregend dat we de regenbroeken aan moesten. De regenjassen zijn wel heel veel gebruikt.

Onder andere door de regen was het niet zo warm, meestal tussen de 15 en 20 graden. Onze korte broeken zijn niet uit de koffer gekomen en Gerda heeft in Dali zelfs nog een extra vest gekocht omdat ze het koud had.

Algemene indruk

Kunming en vooral Dali zijn erg in trek bij toeristen. Eigenlijk snappen we niet zo goed waarom. Wij vinden het veel minder bekende Pingyao veel leuker dan Dali (al denkt Gerda hier anders over) en de bergen rond Kunming zijn echt niet de mooiste bergen van China. Maar het zal de combinatie met de groene omgeving, de aanwezigheid van minderheden en andere toeristische attracties en de bereikbaarheid wel zijn dat veel reisorganisaties besluiten om naar Kunming en Dali te gaan.

Gabrielle Nuytens & Jacob Vaarkamp

<http://homepage.mac.com/jacob.vaarkamp>